Aguascalientes, Mexic
1924

— Pământul nostru este viu, Esperanza, spuse Papa, cuprinzându-i mânuța, în timp ce înaintau printre lăstarii delicați de vie.

Cârceii de viță înfrunziți se înfășuraseră în jurul butucului, iar strugurii stăteau să cadă. Esperanza avea șase ani și era înnebunită după plimbările pe care le făcea cu tatăl ei printre rândurile șerpuitoare, rămânând cu privirea pierdută la el și la ochii lui care păreau că dansează de atâta dragoste pentru pământ.

— Toată valea asta respiră și trăiește, spuse tatăl ei, făcând un gest larg cu mâna către munții care stăteau de strajă în depărtare. Ne dă rod și ne face să ne simțim bine-veniți.

Atinse cu grijă un lăstar crescut aiurea, care se întinsese pe rând ca și cum ar fi așteptat până atunci să-i strângă mâna. Papa luă de jos un pumn de pământ.

— Știi că dacă te întinzi pe pământ îi simți respirația? zise el uitându-se atent la mâna de țărână. Îi simți inima bătând.

— Tati, vreau și eu să simt, spuse fetița.

— Vino.

Merseră până în capătul rândului, acolo unde pământul înclinat formase un prag înverzit.

Papa se întinse pe burtă și ridică ochii către ea, bătând ușor cu palma bucata de pământ de alături.

Esperanza își netezi rochia și îngenunche. Apoi, ca o omidă, se întinse încetișor lângă el, cu fața spre fața lui. Căldura soarelui o apăsa pe un obraz, iar căldura pământului pe celălalt.

Fetița chicoti.

— Șșșt, îi atrase el atenția. Nu poți simți bătăile de inimă ale pământului decât dacă rămâi nemișcată și tăcută.

Copila se abținu cu greu să râdă și după un moment spuse:

— Eu n-aud nimic, Papi.

— *Aguántate tantito y la fruta caerá en tu mano*. Ai puțină răbdare și fructul o să-ți cadă în palmă. Trebuie să ai răbdare, Esperanza.

Ea așteptă nemișcată, urmărind privirea lui Papa.

Și dintr-odată simți ceva. O mișcare timidă la început. O lovitură delicată. Apoi mai puternică. Un bum, bum, bum care îi reverberă în corp.

Putea chiar să-l audă. Sunetul bătăii îi năvăli în ureche. *Pam-pam, pam-pam*.

Îl privi pe Papa cu ochi mari fără să vrea să scoată niciun cuvânt. Fără să vrea să piardă sunetul. Fără să vrea să uite vreodată felul în care se simte inima văii.

Se lipi și mai tare de sol, până când respirația ei se uni cu cea a pământului. Și cu a lui Papa. Trei inimi care băteau la unison.

Îi zâmbi lui Papa, fără să scoată niciun cuvânt, ochii ei spunând totul.

Și zâmbetul lui răspunse zâmbetului ei, dându-i de știre că înțelesese că simțise și ea inima pământului.

Las uvas
Strugurii

Șase ani mai târziu

Papa i-a înmânat Esperanzei cuțitul. Lama scurtă era curbată ca a unei seceri, mânerul gros de lemn potrivindu-i-se perfect în palmă. Sarcina asta era de obicei dată fiului celui mare al unui moșier, dar, de vreme ce Esperanza era singură la părinți și mândria lui Papa, ei îi revenea mereu această onoare. Cu o seară în urmă îl urmărise pe Papa ascuțind cuțitul, hârș-hârș, înainte și înapoi pe piatra de polizor, așa că știa prea bine că are marginile ascuțite.

— *Cuídate los dedos*, i-a zis Papa. Ai grijă la degete.

Soarele de august prevestea o zi secetoasă în Aguascalientes, Mexic. Toți cei care locuiau și munceau la El Rancho de las Rosas se adunaseră la marginea moșiei: familia Esperanzei, servitoarele cu șorțurile lor lungi și albe, *vaqueros*[1], deja călare, gata să plece cu cireada, și cincizeci sau șaizeci de *campesinos*[2], cu pălăriile de paie în mână și cuțitele pregătite. Erau înfofoliți din cap până-n picioare, îmbrăcați în cămășoaie cu mâneci lungi,

---

[1] „Văcari“, în spaniolă, în original. (N.tr.)

[2] „Țărani“ sau lucrători ai câmpului, în spaniolă, în original. (N.tr.)

nădragi largi, legați cu bucăți de sfoară la glezne și bandane prinse pe frunte și la gât, care să-i apere de soare, praf și păianjeni. Spre deosebire de ei, Esperanza purta o rochie deschisă la culoare, din mătase, care îi ajungea până deasupra ghetuțelor de vară. Nu își pusese nimic pe cap. Își prinsese părul cu o panglică lată din satin legată într-o fundă mare, iar capetele panglicii se pierdeau printre șuvițele de păr negru și lung.

Ciorchinii de struguri atârnau greu pe viță, gata de cules. Părinții Esperanzei, Ramona și Sixto Ortega, erau și ei prin preajmă. Mama, înaltă și elegantă, cu părul prins ca de obicei într-o împletitură bogată, ce-i încununa capul, și Papa, un pic mai înalt decât Mama, cu mustața grizonantă răsucită la vârfuri. El a întins mâna către vița-de-vie, făcându-i semn Esperanzei. În timp ce se îndrepta către butuci, a aruncat o privire în urmă către părinții ei și amândoi i-au zâmbit și au dat din cap încurajator. Când a ajuns la viță, a dat frunzele la o parte și, cu grijă, a prins în mână o tulpină groasă. A atins-o cu lama cuțitului și apoi, cu o mișcare sigură, mănunchiul greu de boabe de struguri a căzut în mâna fetiței, pregătită să-l prindă. Esperanza s-a întors la Papa și i-a dat fructul. Papa l-a sărutat și apoi l-a ridicat ca toată lumea să-l vadă.

— *La cosecha!* a spus Papa. Vremea recoltei!

— *Ole! Ole!* au strigat ceilalți de bucurie în jurul lor.

Lucrătorii câmpului, *campesinos*, s-au împrăștiat pe podgorie și s-au apucat de cules. Esperanza stătea între Mama și Papa, cu brațele strânse în jurul brațelor lor, copleșită de hărnicia oamenilor.

— Papi, pentru mine asta e cea mai frumoasă perioadă a anului, a spus fetița, urmărind cu privirea cămășile în culori țipătoare ale muncitorilor care alunecau încet printre butucii de vie.

Căruțele se zdruncinau în drumul lor de la podgorie la hambarele mari și înapoi, unde erau depozitați strugurii până când erau duși la cramă.

— Să fie oare pentru că după ce se termină culesul vine ziua cuiva și timpul pentru o mare *fiesta*[1]? a întrebat Papa.

Esperanza a zâmbit. De fiecare dată când via își dăruia roadele, mai împlinea și ea un an. Anul ăsta avea să împlinească treisprezece ani. Culesul o să dureze vreo trei săptămâni și apoi, ca în fiecare an, Mama și Papa vor face o *fiesta* pentru a sărbători recolta bogată. Și ziua ei.

Marisol Rodríguez, prietena ei cea mai bună, va veni împreună cu familia ei să sărbătorească. Tatăl ei cultiva fructe și locuiau la ferma învecinată. Chiar dacă îi despărțeau la câțiva kilometri, se întâlneau în fiecare sâmbătă sub stejarul crescut pe dealul ce se ridica între cele două ferme. Celelalte două prietene ale ei, Chita și Bertina, aveau să fie și ele prezente la petrecere. Dar ele locuiau chiar mai departe și Esperanza nu le vedea atât de des. Școala St. Francis se deschidea abia după culesul recoltei, iar fetița ardea de nerăbdare să se întâlnească din nou cu ele. Când se adunau toate, nu le auzeai vorbind decât despre un lucru: *Quinceañeras* – petrecerea de prezentare în societate pe care o vor avea când vor împlini cincisprezece ani. Mai aveau doi ani de așteptat, dar

[1] „Petrecere“, „sărbătoare“, în spaniolă, în original. (N.tr.)

erau atâtea lucruri de pus la punct – splendidele rochii albe până în pământ pe care le vor purta, felul în care își vor face intrarea, băieții familiilor înstărite cu care vor dansa. După *Quinceañeras* vor fi suficient de mari ca să fie curtate, să se căsătorească și să devină ele însele *las patronas*, stăpânele casei, și să ocupe astfel aceeași poziție ca mamele lor. Esperanza se gândea însă că ei i-ar plăcea mai degrabă ca împreună cu cel care-i va deveni soț să locuiască pentru totdeauna cu Mama și Papa. Pentru că nu se putea închipui locuind în altă parte decât la El Rancho de las Rosas. Sau să aibă mai puțini servitori. Sau să nu mai fie înconjurată de oamenii care o adorau.

Nu fusese vreme de stat în cele trei săptămâni cât a durat culesul și recolta a fost dusă la locul ei, iar acum toată lumea aștepta petrecerea. În timp ce culegea trandafiri din grădina lui Papa, Esperanza și-a amintit ce-i spusese Mama.

— Mâine o să avem buchete de trandafiri și coșuri cu struguri pe fiecare masă.

Papa îi promisese că se vor întâlni în grădină și până acum nu o dezamăgise niciodată. S-a aplecat să rupă un trandafir roșu, înflorit, când s-a înțepat într-un nesuferit spin. Mărgele mari de sânge nu mai conteneau să-i răsară din buricul degetului. „Ghinion“, i-a trecut pe neașteptate prin minte. Și-a înfășurat repede degetul în colțul șorțului și a alungat gândul rău. Apoi a tăiat cu grijă trandafirul care o rănise. A ridicat ochii și, privind în zare, a văzut ultimele raze de soare dispărând în dosul munților Sierra Madre. Curând avea să se lase

întunericul, dar sentimentul de neliniște și grijă tot o necăjea.

Unde era Papa? Plecase devreme în acea dimineață, împreună cu văcarii, să vadă de cireadă. Dar întotdeauna se întorcea înainte să apună soarele, plin de praful pajiștilor de mesquite și scuturându-se pe picioare în patio ca să scape de nămolul întărit pe cizme. Uneori aducea chiar și pastramă de vită făcută de văcari, iar Esperanza era cea care trebuia să o găsească prima, căutându-l prin buzunarele de la haină în timp ce el o îmbrățișa.

Mâine era ziua ei, iar ea știa că avea să fie trezită la răsăritul soarelui de melodia unei serenade. Papa și toți ceilalți bărbați de la fermă se vor strânge sub fereastra ei și cu glasurile lor puternice și calde îi vor cânta *Las Mañanitas*, cântecul oricărui sărbătorit. Ea va alerga la fereastră și le va trimite bezele, apoi va coborî și își va deschide cadourile. Știa că de la Papa va primi o păpușă de porțelan. Era cadoul lui an de an de când se născuse. De la Mama va primi ceva lucrat de ea: țesături, maiouri sau cămăși brodate cu minunatele ei cusături. Țesăturile ajungeau întotdeauna în lada din capătul patului pentru *algún día* – într-o bună zi, mai târziu.

Degetul Esperanzei tot mai sângera. A luat coșul cu trandafiri și a plecat în goană din grădină; s-a oprit în patio să-și cufunde degetul în fântâna de piatră. În timp ce apa îi alina durerea, privi dincolo de porțile masive de lemn care se deschideau spre sutele de hectare de pământ stăpânite de Papa.

Esperanza și-a încordat privirea ca să vadă norul de praf care anunța apropierea călăreților și faptul că Papa

ar fi ajuns în sfârșit acasă. Dar nu se zărea nimic. În lumina slabă a serii, fetița a dat ocol curții, până la casa mare ridicată din chirpici și lemn. Mama ei era acolo, scrutând și ea linia orizontului.

— Mama, degetul meu. M-am înțepat într-un spin nesuferit, s-a plâns Esperanza.

— Semn rău, i-a răspuns Mama, întărindu-i superstiția, dar cu un ușor zâmbet în colțul buzelor.

Știau amândouă că tot ce se putea întâmpla mai rău era să scape ibricul cu apă sau să spargă un ou.

Mama și-a trecut brațul pe după talia fetei și au cercetat împreună cu privirea țarcurile, grajdurile și locuințele servitorilor, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Esperanza era aproape cât Mama de înaltă și toată lumea spunea că probabil cândva va fi la fel de frumoasă ca ea. Uneori, când își răsucea părul și și-l ridica deasupra capului, Esperanza se privea în oglindă și putea să-și dea seama că cei din jur aveau dreptate. Avea același păr negru, ondulat și bogat. Aceleași gene închise la culoare și pielea albă și catifelată. Dar nu era numai moștenirea mamei, pentru că avea ochii lui Papa, ca două migdale mari și maronii.

— Doar întârzie puțin, i-a spus mama.

Și o parte din ea o credea pe mama ei, dar cealaltă parte își dojenea tatăl.

— Mamă, chiar seara trecută vecinii l-au avertizat în legătură cu tâlharii.

Mama a dat din cap și și-a mușcat îngrijorată colțul buzelor. Știau amândouă că, deși se aflau în anul 1930 și trecuseră zece ani de la revoluția din Mexic, unii încă le mai purtau pică marilor proprietari de pământ.